

Paa Sneen

Emil Aarestrup

¹ Hen over Torv og Gade,
Hvor Sneen laae, den hvide,
Belyst af Nattens Maane,
Jeg saae dig hastig skride.

² I eventyrlig Skjønhed,
Krystalklar, straalte Staden,
Og som et magisk Luftsyn
Blændede Slotsfaçaden.

³ Om dine Hænder vandt sig
Muffen, den lykkelige,
Og om dit Knæ jeg hørte
Den glatte Silke skringe.

⁴ Dit Aandepust, usynligt
Ellers som Rosenduftten,
Nu strømte gennem Sløret
En Sølvsky ud i Luften.

⁵ Sig syngende lod Sneen
Af dine Fødder trykke,
Og paa det bløde Teppe
Henflagrede din Skygge.

⁶ Jeg saae den hastigt svæve
Over den glimmerhvide,
Ætherisk-rene Flade –
En anden ved dens Side.

⁷ Det var min egen Skygge!
Den skyndte sig utrolig –
Jeg havde aldrig seet den
Saa langstrakt og urolig.

⁸ Den nærmed sig forvirret –
Den lod – det er det Sande –
Sit eget sorte Væsen
Med dit sig kjælent blande.

⁹ De svulmede – Canova¹
Ei bedre Grupper skabte –
Imellem blev de borte,
Naar Maanens Lys sig tabte.

¹⁰ Og kom igjen tilsyne
I Stillinger – o Lykke,
Mit Kjød og Blod maa savne,
Men opnaaes af min Skygge!

¹ *Canova*: italiensk billedhugger